

De Maasbode

12/5 '34.

LETTEREN EN KUNST.

DEN DOOLAARD OVER ZIJN REIZEN.

In „De Bijenkorf” te Rotterdam.

Als laatste van de drie Vrijdagavond-lezingen in „De Bijenkorf” te Rotterdam (waarvoor telkenmale zeer groote belangstelling bleek te bestaan bij het trouw-opgekomen publiek) heeft gisterenavond de aangekondigde voordracht plaats gehad. van A. den Doolaard, die al zeer spoedig begon te spreken over zijn verhouding tot zijn geboorteland en de vreemde streken, die hij bezocht.

Elke schrijver, aldus Den Doolaard, zoekt naar de menschen en naar het land, dat zijn bedoelingen volledig kan weergeven. Dit land wordt zijn tehuis. Het is echter geen „land” in staatkundigen, maar wel een in ethnografischen zin. Zoo vond Lawrence zijn land in Mexico; het is het land van zijn ziel. Dit kan men ook in het eigen land vinden, maar een land heeft de schrijver noodig. Alle beschrijvende kunst noemde spreker regionaal. al zijn er hoogere en lagere regionen.

Den Doolaard meende zelf zijn land in Zuid-Frankrijk gevonden te hebben, maar de Balkan trok hem daarna toch meer. Hij schrijft het liefst over primitieve menschen, wier instinctleven nog onbelemmerd is. Zijn gevoel dreef hem aldus naar de Slavische volkeren en vooral naar de Zuid-Slaven. Hij vond daar openheid, broederschapszin, mededeelzaamheid, vergevingsgezindheid, vaderlandsliefde. Ook wel voor ons leelijke dingen als wraakzucht.

Zijn werk als schrijver en dat van den journalist onderscheidde spr. als het waarschijnlijke en het ware. De journalist is op de waarheid aangewezen; de romanschrijver moet wat hij te vertellen heeft waar *maken*.

De heer den Doolaard vertelde verder van zijn reizen in een reeks onderhoudende anecdoten. Hij had den goeden inval gehad om wat gramofoonplaten mee te nemen met opnamen van origineele volksmuziek uit de balkanlanden.

Terloops beantwoordde hij nog vragen, die hem wel eens van de zijde van lezers bereiken, n.l. of de figuren van André met de woeste oogen uit de „Druivenplukker” en van

De Herberg met

staat en Den D

maar in jaren

spr. niet meer

den lijve tegen

heft, aldus